

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2018
Plénum Plz

Uznesenie:

spisová značka	PLz. ÚS 2/2018
populárny názov	odvolanie člena Súdnej rady
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o zjednocovaní právnych názorov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o zjednotení právnych názorov
dátum rozhodnutia	19.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov § 6
analytická právna veta	<p>Člena Súdnej rady Slovenskej republiky nie je možné odvolať v priebehu jeho 5-ročného funkčného obdobia orgánom, ktorý ho na tento post nominoval, lebo len tak sa zaručí jeho základné právo podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.</p> <p>Aj orgány štátnej moci (vláda, parlament, prezident) sú viazané ústavou a zákonmi a podľa imperatívu čl. 2 ods. 2 ústavy môžu konať iba tak a v takom rozsahu, ako im to tento článok vymedzuje. Preto ak právna úprava mlčí o dôvodoch odvolania člena súdnej rady, platí zásada, že neexistuje ani možnosť odvolať členov súdnej rady pred uplynutím ich funkčného obdobia, a to ani len pre zmenu politického náhľadu menujúceho subjektu k obdobiu svojho „predchodcu“, ktorý vymenoval člena súdnej rady na obdobie 5 rokov podľa čl. 141a ods. 3 ústavy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namieta porušenie jej základných práv zaručených v čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, v čl. 21 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 listiny rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) zo 16. júna 2014 (ďalej len „rozhodnutie prezidenta“) o jej odvolaní z funkcie člena Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) pred uplynutím funkčného obdobia. Sťažovateľka vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu prezidenta v sťažnosti v prvom rade zdôrazňuje, že v danom prípade absentuje ústavne tolerovateľný dôvod využitia právomoci prezidenta odvolať člena súdnej rady pred uplynutím funkčného obdobia, a uviedla, že pri absencii právnej úpravy dôvodov odvolania člena súdnej rady v ústave možno za dôvod odvolania považovať len stratu jedného z predpokladov ustanovených v čl. 141a ods. 2 ústavy na to, aby sa kandidát mohol stať členom súdnej rady, čo prezident v jej prípade nerešpektoval.</p> <p>Uznesením č. k. I. ÚS 215/2015-14 z 13. mája 2015 bola sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie.</p>

Konanie vedené pod sp. zn. IV. ÚS 46/2011

Uznesením č. k. IV. ÚS 46/2011-13 zo 17. februára 2011 bola z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietnutá sťažnosť člena súdnej rady vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141a ods. 3 ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s uznesením vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) č. 37 z 19. januára 2011 o jeho odvolaní z funkcie člena súdnej rady ešte pred uplynutím jeho funkčného obdobia. Sťažnosť bola založená na identickej argumentácii ako sťažnosť sťažovateľky v konaní sp. zn. I. ÚS 215/2015. V odôvodnení tohto uznesenia ústavný súd poukázal v prvom rade na skutočnosť, že v čl. 141a ústavy a ani v § 26 ods. 1 písm. c) zákona o súdnej rade nie sú žiadnym spôsobom vymedzené dôvody, na základe ktorých by vláda mohla uplatniť svoju právomoc, odvolať ňou vymenovaného člena súdnej rady z funkcie.

Podľa názoru ústavného súdu neexistujú racionálne argumenty na spochybňovanie tvrdenia, že vzťah vlády (ale aj prezidenta, národnej rady a v zásade aj sudcov Slovenskej republiky) k tým členom súdnej rady, ktorí patria do jej „kreačnej dispozície“, je založený na porovnateľných vzťahoch ako vzťah funkcionárov národnej rady k národnej rade, ktorá disponuje právomocou voliť a odvolávať ich z ich ústavnej funkcie, resp. na vzťahoch predsedu a ďalších členov vlády k národnej rade (a v nadväznosti nato k prezidentovi), t. j. aj v tomto prípade ide o vzťah, ktorý je založený na existencii (politickej) dôvery. Naopak, v prospech tohto tvrdenia možno formulovať racionálne argumenty, ktoré možno vyvodiť zo samotnej ústavnej konštrukcie súdnej rady, ako aj zo súvisiaceho ústavného textu.

V prvom rade ústavný súd nemá dôvod (a v zásade ani právo) spochybňovať racionálny prístup ústavodarcu k vnútornej konštrukcii čl. 141a ústavy upravujúceho postavenie, zloženie, pôsobnosť a spôsob uznášanania sa súdnej rady. Ak ústavodarca na rozdiel od iných ústavných funkcií (pozri už uvedené) neustanovil dôvody, na základe ktorých možno členov súdnej rady odvolať z ich funkcie, tak to neurobil z dôvodu opomenutia (či pochybenia), ale na základe racionálnej úvahy zodpovedajúcej ústavnému zloženiu súdnej rady pozostávajúceho zo zástupcov jednotlivých zložiek moci, resp. ústavných orgánov, ktoré tieto zložky moci reprezentujú, ako aj z ústavou ustanoveného spôsobu jej uznášanania, ktorý predpokladá dosiahnutie konsenzu zástupcov jednotlivých zložiek moci, resp. zástupcov ústavných orgánov, ktoré ich reprezentujú vo veciach týkajúcich sa chodu súdництва, t. j. vo veciach, ktoré zahrnul do pôsobnosti súdnej rady.

Ústavou ustanovená vnútorná konštrukcia (zloženie) súdnej rady by totiž podľa názoru ústavného súdu stratila svoje racionálne opodstatnenie, ak by členovia súdnej rady po svojom ustanovení (zvolení, resp. vymenovaní) nemali žiadnu väzbu na tých, ktorí ich do tejto funkcie ustanovili (zvolili, vymenovali). Tým by sa ak už nie znemožnila, tak aspoň podstatným spôsobom sťažila možnosť tých, ktorým ústavodarca nie náhodou zveril právomoc kreovať (voliť a vymenúvať) členov súdnej rady, t. j. sudcom Slovenskej republiky, národnej rade, prezidentovi a vláde, prenášať na pôdu súdnej rady svoje predstavy o fungovaní súdництва a ovplyvňovať v primeranom rozsahu (v rozsahu zodpovedajúcom počtu členov súdnej rady, ktorí sú v ich kreačnej dispozícii) jej rozhodovanie. Vnútorná konštrukcia, resp. zloženie súdnej rady a spôsob jej uznášanania vychádzajú teda (logicky a vedome) z požiadavky zachovania vzťahu (politickej) dôvery medzi členmi súdnej rady a subjektmi, ktoré ich do ich funkcií ustanovili, čomu musí zodpovedať oprávnenie týchto subjektov odvolať ich z funkcie aj z dôvodu „straty dôvery“, resp. aj z iného ústavou a ani zákonom neustanoveného dôvodu. Na tom nič nemení skutočnosť, že súdna rada je začlenená do siedmej hlavy ústavy označenej nadpisom „Súdna moc“, ani to, že do pôsobnosti súdnej rady patria veci týkajúce sa chodu súdництва. Ide o vyvážené ústavné riešenie, ktoré je akceptovateľné aj z hľadiska princípov demokratického a právneho štátu, keďže je reálnym prejavom systému

	<p>vzájomných brzd a protiváh v rámci ústavou ustanoveného systému delby moci, ktoré zároveň v plnom rozsahu rešpektuje princíp nezávislosti sudcov a sudcovského rozhodovania. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že oprávnenie vlády (ale aj národnej rady, prezidenta a sudcov Slovenskej republiky) odvolať členov súdnej rady, ktorí sú v jej „kreačnej dispozícii“ aj z dôvodu straty dôvery, nenarušuje nezávislosť súdnej rady ako ústavného orgánu vzhľadom na jej zloženie a spôsob uznášania sa. V kontexte s uvedenými právnymi závermi ústavný súd zastáva názor, že ústavná konštrukcia ustanovovania a odvolávania členov súdnej rady v kontexte s ďalšími ustanoveniami čl. 141a ústavy, ako aj ústavnými princípmi umožňuje vláde odvolať člena súdnej rady, ktorý sa nachádza v jej „kreačnej dispozícii“ aj z dôvodu straty dôvery.</p> <p>Konanie vedené pod sp. zn. I. ÚS 454/2012</p> <p>V podstatných bodoch k zhodným záverom ako IV. senát ústavného súdu dospel aj I. senát ústavného súdu v náleze č. k. I. ÚS 454/2012-65 z 10. decembra 2014, ktorým nevyhovel sťažnosti člena súdnej rady vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141a ods. 3 ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s uznesením vlády o jeho odvolaní z funkcie člena súdnej rady ešte pred uplynutím jeho funkčného obdobia. Sťažnosť bola založená na identickej argumentácii ako sťažnosť v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 46/2011.</p> <p>V odôvodnení nálezu ústavný súd uviedol, že nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého „Prístup k funkcii člena súdnej rady a právo na jej vykonávanie počas celého funkčného obdobia sa nemôže pri nezmenenej ústavnej úprave meniť len zmenou politického prostredia v moci zákonodarnej a výkonnej.“. Naopak, v kontexte s uvedenými právnymi závermi ústavný súd zastáva názor, že ústavná konštrukcia ustanovovania a odvolávania členov súdnej rady v kontexte s ďalšími ustanoveniami čl. 141a ústavy, ako aj ústavnými princípmi umožňuje vláde odvolať člena súdnej rady, ktorý sa nachádza v jej „kreačnej dispozícii“ aj z dôvodu straty dôvery, resp. v dôsledku zmeny «„politického prostredia v moci... výkonnej“... ak ústavná konštrukcia odvolávania z určitej ústavnej funkcie nie je založená na taxatívnom alebo aspoň demonštratívnom vymedzení ústavných (zákonných) dôvodov odvolania, tak potom súčasťou obsahových náležitostí rozhodnutia o odvolaní nemusí byť (aj keď byť môže) aj reálny dôvod (ktorým je spravidla strata dôvery), na základe ktorého príslušný orgán verejnej moci ústavného činiteľa z jeho ústavnej funkcie odvolal.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Pri preskúmaní skutkovo obdobnej veci (ako sú veci uvedené v bodoch 5 a 6, pozn.) vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 215/2015 dospel I. senát ústavného súdu už pri jej predbežnom prerokovaní k odlišným právnym záverom vo vzťahu k otázke ústavne konformného výkladu a uplatnenia ustanovenia § 141a ods. 1 ústavy a § 26 ods. 1 písm. c) zákona o súdnej rade, resp. v otázke možnosti odvolania člena súdnej rady pred uplynutím funkčného (volebného) obdobia, na ktoré bol zvolený/vymenovaný, a preto túto sťažnosť väčšinou hlasov prijal na ďalšie konanie.</p> <p>V uznesení č. k. IV. ÚS 46/2011-13 zo 17. februára 2011 bol IV. senátom ústavného súdu a obdobne v náleze č. k. I. ÚS 454/2012-65 z 10. decembra 2014 I. senátom ústavného súdu ustálený právny záver, podľa ktorého oprávnenie vlády [a obdobne aj 8 ďalších orgánov verejnej moci majúciach vo vzťahu k súdnej rade kreačnú právomoc – Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „parlament“) a prezident] odvolať členov súdnej rady, ktorí sú v jej „kreačnej dispozícii“ aj z dôvodu straty politickej dôvery, nenarušuje nezávislosť súdnej rady ako ústavného orgánu vzhľadom na konštrukciu spôsobu ustanovovania a odvolávania jej členov, ako aj vzhľadom na spôsob jej rozhodovania v kontexte s</p>

ďalšími ustanoveniami § 141a ústavy.

Pri predbežnom prejednaní veci sp. zn. I. ÚS 215/2015 dospel I. senát ústavného súdu k odlišnému právnemu záveru, a to na základe týchto právnych úvah: Neexistencia dôvodov na odvolanie člena súdnej rady v ústave i v zákone o súdnej rade neprezumuje a ani prezumovať nemôže existenciu akýchkoľvek dôvodov na odvolanie člena súdnej rady kedykoľvek v priebehu ústavou mu určenej a garantovanej 5-ročnej doby (čl. 141a ods. 3), tak ako to konštatoval IV. senát ústavného súdu v označenom rozhodnutí, pretože takýto zásah priamo ohrozuje jej nezávislosť, implicitne vyplývajúcu pre ňu z celého druhého oddielu siedmej hlavy ústavy pri zabezpečovaní postavenia súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu (III. ÚS 79/04). Práve posilnenie inštitucionálnej nezávislosti súdnej moci od moci výkonnej a zákonodarnej bolo kľúčovým argumentom pre zakotvenie súdnej rady do siedmej hlavy ústavy upravujúcej súdnu moc ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a v zmysle dôvodovej správy ktorého „Začlenenie Súdnej rady Slovenskej republiky do siedmej hlavy Ústavy Slovenskej republiky zvyrazňuje jej nezávislé postavenie od moci zákonodarnej, ako aj výkonnej a je reálnym naplnením ústavnej zásady nezávislosti a oddelenia výkonu súdnej moci od iných orgánov štátu. Zodpovedá tak požiadavke Odporúčania Rady Európy No R (94) 12 Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 13. októbra 1994 na nezávislosť orgánu zodpovedného za výber a služobný postup od vlády a štátnej správy.“. Dôvodová správa k ústavnému zákonu č. 90/2001 Z. z. tak plne podporuje záver, že na súdnu radu sa vzťahuje záruka nezávislosti od výkonnej moci a zákonodarnej moci, táto záruka sa vzťahuje aj na jej jednotlivých členov, ktorými je tvorená, keďže by nebolo možné hovoriť o nezávislom rozhodovaní, resp. nezávislosti súdnej rady, ak by nebolo garantované, že jej jednotliví členovia rozhodujú nezávisle, resp. sú nezávislí, neviazaní akýmkoľvek príkazom, a to ani „politickým príkazom“ kreujúceho orgánu. Súdna rada je v ústavnom poriadku Slovenskej republiky (porov. PL. ÚS 10/05, bod 5) výlučne orgán sudcovskej legitimacy, pretože takmer všetky právomoci vykonáva iba voči samotným sudcom. Preto najdôležitejšou zárukou nezávislosti členov súdnej rady je ich neodvolateľnosť počas celého výkonu tejto funkcie.

Ústavný súd v minulosti vo viac ako desiatich rozhodnutiach súdnu radu čiastkovo rôznorodo definoval, pričom však v závislosti od predmetu prejednávanej veci v každom zo svojich rozhodnutí kládol dôraz len na niektorý z jej aspektov, no v žiadnom zo svojich rozhodnutí neponúkol komplexnú ústavnoprávnu charakteristiku súdnej rady.

Zmena nastala až rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015, v rámci ktorého ústavný súd pristúpil aj ku komplexnému vymedzeniu postavenia súdnej rady v ústavnom poriadku Slovenskej republiky, pričom vychádzajúc zo svojej dovtedajšej judikatúry ústavnoprávne zdefinoval súdnu radu takto: „Súdna rada Slovenskej republiky je osobitný nezávislý ústavný orgán súdnej moci garantujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci a sudcovskú legitimitu, zodpovedajúci za chod súdnictva, správu súdnej moci a súdnictva, ako aj transparentnosť súdnictva, a tak by mal byť plnohodnotným partnerom moci zákonodarnej a výkonnej.

V rámci odôvodnenia citovaného nálezu pritom ústavný súd venoval osobitnú pozornosť aj požiadavke nezávislosti súdnej rady a okrem iného konštatoval, že „základný zámer zriadenia súdnej rady spočíval v posilnení inštitucionálnej nezávislosti súdnej moci od výkonnej moci, ako aj od moci zákonodarnej. Je pritom zrejmé, že táto záruka nezávislosti sa vzťahuje aj na jej jednotlivých členov, ktorými je tvorená, keďže nie je objektívne možné zabezpečiť nezávislé postavenie súdnej rady ako celku bez toho, aby aj jej jednotlivým členom bolo taktiež zabezpečené nezávislé postavenie.“.

Postavenie súdnej rady ako nezávislého ústavného orgánu je voči ostatným

ústavným orgánom rovnocenné bez existencie akejkoľvek hierarchickej podriadenosti či nadržanosti voči prezidentovi, parlamentu či vláde, ktoré ju kreujú, a preto je ústavne neudržateľný názor o nevyhnutnosti, aby súdna rada pre výkon ústavou jej zverených kompetencií musela nevyhnutne požívať ich „politickú“ dôveru, resp. žeby jej členovia museli vo vzťahu k orgánu, ktorý ich kreoval, dodržiavať prísnu „politickú disciplínu“, aby tak tieto orgány „... prenášali na pôdu súdnej rady svoje predstavy o fungovaní súdnictva a ovplyvňovali v primeranom rozsahu jej rozhodovanie...“, tak ako to uviedol vo svojom rozhodnutí IV. senát ústavného súdu (pozri stranu 18 rozhodnutia, pozn.). Uvedené je nielen v rozpore s princípom nezávislosti zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci v štáte, ale je v rozpore aj s princípom právnej istoty ako základným atribútom právneho štátu, štátu, kde vládne právo, nie jednotlivci či politické strany alebo predstavy vládnucej moci o základných fundamentoch fungovania spoločnosti, pretože ono bráni tomu, aby spoločenskými vzťahmi zmietali vášne či osobné ambície jednotlivcov. Preto iba jasné, precízne a zrozumiteľné právne normy, ktoré poskytujú svojim adresátom odpoveď na otázku, s akými právnymi dôsledkami bude spojené určité ich správanie, sú zárukou ich právnej istoty riadenia spoločenských vzťahov a základným pilierom právneho štátu. Závery IV. senátu ústavného súdu sú v príkrom rozpore s právnou istotou osôb, ktoré sú menované/volené do súdnej rady a ktorým právna úprava po splnení predpokladov na výkon tejto funkcie garantuje nielen právo na 5-ročné funkčné obdobie, ale táto garancia dáva aj záruku na právo v tejto funkcii počas celej tejto doby zotrvať, samozrejme, pri súčasnom spĺňaní týchto predpokladov a pri súčasnej ústavnej i zákonnej absencii dôvodov na ich odvolanie.

Aj orgány štátnej moci (vláda, parlament, prezident) sú viazané ústavou a zákonmi a podľa imperatívu čl. 2 ods. 2 ústavy môžu konať iba tak a v takom rozsahu, ako im to tento článok vymedzuje. Preto ak právna úprava mlčí o dôvodoch odvolania člena súdnej rady, platí zásada, že neexistuje ani možnosť odvolať členov súdnej rady pred uplynutím ich funkčného obdobia, a to ani len pre zmenu politického náhľadu menujúceho subjektu k obdobiu svojho „predchodcu“, ktorý vymenoval člena súdnej rady na obdobie 5 rokov podľa čl. 141a ods. 3 ústavy. Vzhľadom na to, že ide o ústavnú úpravu, jej medze nemožno prekročiť, a to ani na základe zákona (m. m. PL. ÚS 12/98), ktorý však v tejto otázke tiež mlčí.

O tom, že zákonodarca neumožňuje odvolať člena súdnej rady z hocijakých dôvodov podľa § 26 ods. 1 písm. c) zákona o súdnej rade, svedčí aj právna úprava v iných právnych predpisoch, napr. člena štátnej komisie pre voľbu a kontrolu financovania politických strán je možné odvolať aj na základe rozhodnutia toho, kto ho do funkcie delegoval [§ 6 písm. e) zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Z tejto konštrukcie vyplýva, že len zmena rozhodnutia postačuje na odvolanie z funkcie, čo prezumuje existenciu dôvery. Právna úprava v zákone o súdnej rade je však iná vzhľadom na postavenie, právomoci a kompetencie súdnej rady, ktoré ju od štátnej komisie výrazne odlišujú. Teda zákonodarca rozlišuje medzi dvoma inštitúciami, a preto je aj interpretátor povinný tieto právne normy vyložiť odlišne, v súlade s pravidlom *lege distinguente*.

V prípade predčasného odvolania člena súdnej rady orgánom štátnej moci (vláda, parlament, prezident) ide o vec týkajúcu sa del'by moci v štáte a vzájomných brzd a protiváh, teda nejde o prípad, keď orgán verejnej správy využíva svoju kompetenciu súvisiacu so vzťahmi nadriadenosti a podriadenosti. Vzhľadom na to, že ide o vec dvoch orgánov verejnej moci, je potrebné vykladať príslušný právny poriadok reštriktívne, z čoho vychádzajúc z čl. 2 ods. 2 ústavy okrem iného vyplýva, že —,de lege lata“ neexistuje právna úprava, ktorá by explicitne umožňovala národnej rade, vláde, prezidentovi odvolať nimi menovaných členov súdnej rady z hocijakého dôvodu a navyše bez uvedenia dôvodu. Práve zákaz svojvôle v rámci del'by moci realizuje znaky predvídateľnosti výkonu moci a spravodlivosť pri výkone práva. Pokus IV.

senátu ústavného súdu dať neurčitej a podpornej zákonnej úprave explicitný obsah je preto podľa názoru I. senátu ústavného súdu ústavne neudržateľný. Priznanie orgánom kreujúcim členov súdnej rady ústavne neakceptovanú právomoc slobodne, neobmedzene, bezdôvodne, a teda svojvoľne odvolávať členov súdnej rady z ich funkcie pred uplynutím ich funkčného obdobia, by znamenalo nielen absolútnu negáciu ústavou garantovaného ich funkčného obdobia. Uvedené ustanovenie by sa tak stalo obsolétnym a bolo by to v rozpore s princípom normatívnej sily každého ustanovenia ústavy presakujúceho skrz celý právny poriadok.

Pokiaľ IV. senát ústavného súdu v uznesení č. k. IV. ÚS 46/2011-13 zo 17. februára 2011 uvádza k postaveniu súdnej rady a jej členov ako analogický príklad parlament a jeho funkcionárov (predsedu a podpredsedov), tento nemôže obstáť, pretože nemá žiadny ústavný význam pre posúdenie danej veci, či už len z toho dôvodu, že odvolávanie parlamentných funkcionárov sa deje v prostredí „intra“, a nie „extra“, ako aj z dôvodu, že odvolaním parlamentného funkcionára tento neprestáva byť poslancom parlamentu, čo však v prípade člena súdnej rady neplatí.

Rovnako závery IV. senátu sú neudržateľné aj vzhľadom na novelu ústavy ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorý posilnil súdnu radu a zaviedol voľbu a odvolanie predsedu súdnej rady interne (iba) členmi súdnej rady, pretože by to znamenalo, že v budúcnosti by orgán kreujúci súdnu radu (parlament, prezident, vláda) mohol predčasne pred uplynutím funkčného obdobia zbaviť mandátu osobu zvolenú za predsedu súdnej rady, ktorému dala dôveru väčšina samotných členov súdnej rady.

Pokiaľ ide o „dôveru“ zo strany národnej rady, vlády alebo prezidenta k osobe nominovanej týmito štátnymi orgánmi za člena súdnej rady, táto tu má iste svoje miesto, avšak vzhľadom na požiadavku nezávislosti súdnej rady a jej členov je význam tejto dôvery k nominovanému členovi ohraničený len na fázu rozhodovania o vymenovaní osoby za člena súdnej rady, avšak už nie aj na samotný výkon funkcie člena súdnej rady. Pokiaľ ide o fázu rozhodovania o tom, ktorú osobu ten-ktorý štátny orgán nominuje za člena súdnej rady, je samozrejmé, že štátny orgán pristúpi k nominácii takej osoby, ku ktorej má v čase rozhodovania dôveru, resp. vo vzťahu ku ktorej verí, že pri nezávislom výkone funkcie člena súdnej rady budú jej názory a postoje najbližšie názorom a postojom nominujúceho štátneho orgánu. Vzhľadom na požiadavku nezávislosti súdnej rady a jej jednotlivých členov však nominujúci štátny orgán nemôže od člena súdnej rady, ktorého nominoval, v priebehu výkonu jeho funkcie člena súdnej rady vyžadovať (pod trvalou hrozbou odvolania zo súdnej rady pre „stratu dôvery“), aby sa riadil jeho pokynmi a príkazmi, teda aby bol len vykonávateľom vôle nominujúceho štátneho orgánu, teda len akýmsi delegátom, ktorý verne tlmočí názory tých, kto ho deleguje. Ústavodarca počítal s tým, že aj napriek štvorročným volebným cyklom národnej rady a na ne nadväzujúce zmeny zloženia vlády budú členovia súdnej rady (vrátane členov nominovaných národnou radou, vládou a prezidentom) vykonávať celé ústavou predpokladané 5-ročné funkčné obdobie, čím prispievajú k zabezpečeniu stability vývoja súdnictva, ako aj k zabezpečeniu všestrannosti názorov na riešenie základných otázok súdnictva.

V intenciách ústavnej požiadavky nezávislej a nestranej súdnej rady neobstojí ani odôvodňujúci argument IV. senátu ústavného súdu, v zmysle ktorého predčasné odvolanie (rozumej pred uplynutím 5-ročného funkčného obdobia, pozn.) člena súdnej rady by nemalo ovplyvniť nezávislosť a nestrannosť súdnej rady, pretože by išlo len o jeden hlas odstupujúceho člena a vzhľadom na spôsob uznášania sa súdnej rady by jej nestrannosť mala byť zabezpečená hlasmi ostatných jej členov reprezentujúcich jednotlivé zložky moci, resp. ústavných orgánov, ktoré tieto zložky reprezentujú. Uvedený názor sa snaží suplovať, resp. prekričať imperatív ústavodarcu, ktorý proklamovaný záujem na nezávislom a nestrannom rozhodovaní súdnej rady už poistil, resp. zabezpečil práve skrz

zakotvenie garantovaného 5-ročného funkčného obdobia súdnej rady, ktoré presahuje funkčné obdobie parlamentu, a tým aj vlády, čo je dostatočnou zárukou nezávislosti a stability tohto ústavného orgánu.

Článok 30 ods. 4 ústavy ustanovuje, že občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám. Ako pritom v minulosti konštatoval aj ústavný súd, toto právo svojou podstatou neznamená len právo na prístup k volenej alebo inej verejnej funkcii, ale toto právo v sebe zahŕňa „aj právo volené a iné verejné funkcie nerušené vykonávať, vrátane práva na ochranu pred protiprávnym zbavením funkcie“ (sp. zn. III. ÚS 62/2011).

Obdobne aj Ústavný súd Českej republiky vo vzťahu k ustanoveniu čl. 21 ods. 4 listiny, ktoré je obsahovo zhodné s ustanovením čl. 30 ods. 4 ústavy, napr. v náleze sp. zn. II. ÚS 53/06 vyslovil, že: «Ústavní soud konstatuje, že čl. 21 odst. 4 Listiny se nevztahuje pouze na přístup k veřejné funkci ve smyslu vzniku funkce, ale zahrnuje i právo na její nerušený výkon včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce. Účast na správě věcí veřejných, která je smyslem celého článku 21, se nevyčerpává pouhým získáním funkce, nýbrž logicky trvá po celou dobu výkonu této funkce. Pokud je tedy tímto článkem Listiny sledováno umožnit občanům správu veřejných záležitostí, musí být subjekt vykonávající funkci nadán rovněž ochranou před libovůlí státu, která by mu mohla bránit ve výkonu veřejné funkce. Samotné právo na přístup k veřejným funkcím by nemělo smysl, pokud by neobsahovalo i ochranu v průběhu výkonu funkce. V této souvislosti je možno poukázat též na závěry odborné nauky, dle níž „z tohoto ustanovení (čl. 21 odst. 4 Listiny) lze dovodit základní právo se o takové funkce ucházet (kandidovat) a v případě jejich nabytí je také nerušeně vykonávat, tzn. právo si takovou funkci po stanovenou dobu podržet, pokud nenastanou podmínky pro ukončení jejího výkonu (inkompatibilita).“ Srov. Filip, J.: Vybrané kapitoly ke studiu ústavního práva, Masarykova univerzita, Brno, 2001, s. 145, ale aj Lálík T.: K uznesení ústavného soudu sp. zn. IV. ÚS 46/2011, alebo ako ústavný súd za roh nedovídí ?, Justičná revue č. 6-7/2011 str. 971 a nasl.»

Je nepochybné, že funkcia člena súdnej rady je verejnou funkciou, a teda že vo vzťahu k výkonu tejto funkcie prichádza do úvahy uplatnenie čl. 30 ods. 4 ústavy. Zároveň na základe uvedených záverov ústavného súdu možno konštatovať, že vychádzajúc z čl. 2 ods. 2 ústavy a vzhľadom na stav „de lege lata“ (nepočítajúc so žiadnymi konkrétnymi dôvodmi odvolania člena súdnej rady) je v súčasnosti rozhodnutie národnej rady, vlády alebo prezidenta o odvolaní člena súdnej rady potrebné považovať za svojvoľné, a teda protiprávne.

Z uvedeného vyplýva, že čl. 30 ods. 4 ústavy zahŕňa aj právo na nerušený výkon funkcie člena súdnej rady, a to vrátane práva na ochranu pred protiprávnym zbavením tejto funkcie. Totiž, keďže cieľom tohto ustanovenia ústavy je umožniť občanom správu verejných záležitostí, musí byť subjektu vykonávajúcemu verejnú funkciu (vrátane funkcie člena súdnej rady) poskytnutá ochrana pred svojvôľou štátu, ktorá by mu mohla brániť vo výkone verejnej funkcie (vrátane výkonu funkcie člena súdnej rady).

Ak teda v dôsledku svojvoľného rozhodnutia (odvolanie člena súdnej rady v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy) štátneho orgánu (národná rada, vláda, prezident) je osobe vykonávajúcej verejnú funkciu (člen súdnej rady) zabránené v ďalšom výkone tejto verejnej funkcie (výkon funkcie člena súdnej rady), a teda ak je člen súdnej rady svojvoľne štátnym orgánom zbavený tejto funkcie, dochádza tým vo vzťahu k tomuto členovi súdnej rady k porušeniu práva na nerušený výkon verejnej funkcie podľa čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy.

V súvislosti so skôr prijatými rozhodnutiami ústavného súdu, a to IV. senátu, ale aj I. senátu ústavného súdu, je nutné podotknúť, že záväznosť rozhodnutia neznamená jeho absolútnu nemennosť, a tak aj raz vyslovený právny názor ústavného súdu na právnu normu ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom

predpise sa môže meniť bez toho, aby zmena spôsobu vysvetlenia a uplatnenia právnej normy súdom nasledovala za zmenou všeobecne záväzného právneho predpisu. Zásada lex posterior derogat legi priori má uplatnenie aj vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, takže neskoršie rozhodnutie súdu môže dostať prednosť pred riešením určitého typu situácií vyslovených v skoršom súdnom rozhodnutí. V danom prípade legitímnym dôvodom pre zmenu rozhodovacej praxe je taká zmena, pri ktorej sa zmena zaistí zabezpečením celého funkčného obdobia člena súdnej rady meritórnym rozhodnutím pléna ústavného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že I. senát ústavného súdu v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vo veci sp. zn. I. ÚS 215/2015 dospel k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru vyjadrenému v uznesení č. k. IV. ÚS 46/2011-13 zo 17. februára 2011 a v náleze č. k. I. ÚS 454/2012-65 z 10. decembra 2014, predložil vec plénu ústavného súdu, aby rozhodlo o zjednotení odchylných právnych názorov podľa § 6 zákona o ústavnom súde. Plénum na neverejnom zasadnutí prijalo stanovisko, že člena súdnej rady nie je možné odvolať v priebehu jeho 5-ročného funkčného obdobia orgánom, ktorý ho na tento post nominoval, lebo len tak sa zaručí jeho základné právo podľa čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy.

Ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko:

Člena Súdnej rady Slovenskej republiky nie je možné odvolať v priebehu jeho 5-ročného funkčného obdobia orgánom, ktorý ho na tento post nominoval, lebo len tak sa zaručí jeho základné právo podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.

K tomuto rozhodnutiu pripojili odlišné stanovisko sudkyňa Marianna Mochnáčová a sudca Ladislav Orosz.

Zjednocovanie právnych názorov senátov ústavného súdu v predmetnej veci sa týkalo právomoci vlády Slovenskej republiky [ďalej len „vláda“ (veci vedené pod sp. zn. IV. ÚS 46/2011 a sp. zn. I. ÚS 454/2012)] a prezidenta Slovenskej republiky [ďalej len „prezident“ (vec vedená pod sp. zn. I. ÚS 215/2015)] odvolávať člena Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) v priebehu jeho päťročného funkčného obdobia. Z povahy veci vyplýva, že zjednocujúce stanovisko prijaté väčšinou pléna ústavného súdu sa vzťahuje nielen na právomoc prezidenta a právomoc vlády odvolávať nimi vymenovaných členov súdnej rady, ale aj na právomoc Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“), ako aj oprávnenie sudcov Slovenskej republiky (ďalej len „sudcovia“) odvolávať nimi zvolených členov súdnej rady pred uplynutím ich funkčného obdobia.

Väčšina pléna ústavného súdu si osvojila právny názor I. senátu, ku ktorému dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti JUDr. G. Šimonovej v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 215/2015. Tento právny názor je v koncentrovanej podobe vyjadrený vo výroku zjednocujúceho stanoviska, ktorý znie: „Člena Súdnej rady Slovenskej republiky nie je možné odvolať v priebehu jeho 5-ročného funkčného obdobia orgánom, ktorý ho na tento post nominoval, lebo len tak sa zaručí jeho základné právo podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

Pre plastickú ilustráciu závažného pochybenia väčšiny pléna ústavného súdu sa žiada citovať ustanovenie čl. 141a ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), ktorého sa citované zjednocujúce stanovisko priamo dotýka (zasahuje do neho).

Ustanovenie čl. 141a ods. 1 ústavy znie: „Predsedu Súdnej rady Slovenskej republiky volí a odvoláva Súdna rada Slovenskej republiky zo svojich členov. Členmi Súdnej rady Slovenskej

republiky sú

a) deväti sudcovia, ktorých volia a odvolávajú sudcovia Slovenskej republiky,
b) traja členovia, ktorých volí a odvoláva Národná rada Slovenskej republiky,
c) traja členovia, ktorých vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky,
d) traja členovia, ktorých vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky.“
Pre dotvorenie obrazu o naznačenom pochybení väčšiny pléna ústavného súdu sa
žiada ešte poukázať aj na prvú vetu čl. 141a ods. 4 ústavy, ktorá znie:
„Funkčné obdobie členov Súdnej rady Slovenskej republiky je päť rokov.“

Zo zjednocujúceho stanoviska celkom zjavne vyplýva, že väčšina pléna
ústavného súdu prostredníctvom zjednocujúceho stanoviska odňala sudcom,
národnej rade, prezidentovi a vláde ústavou zverenú právomoc odvolať nimi
ustanoveného člena súdnej rady v priebehu ich päťročného funkčného obdobia.
Takýto právny názor je v právnom štáte neakceptovateľný, keďže stavia ústavný
súd nad ústavodarcu a de facto priznáva ústavnému súdu právomoc derogovať
ústavu, resp. jej časti či jednotlivé ustanovenia.

Nepresvedčivý pokus väčšiny pléna ústavného súdu obhájiť citovaný právny
názor vyjadrený vo výroku oponovaného uznesenia možno nájsť v bode 13.1
jeho odôvodnenia, v ktorom sa v podstatnom uvádza: „... ak právna úprava mlčí
o dôvodoch odvolania člena súdnej rady, platí zásada, že neexistuje ani možnosť
odvolať členov súdnej rady pred uplynutím ich funkčného obdobia.“

Citovaná veta je vo svojej podstate založená na zásadnom spochybnení
racionality ústavodarcu. Racionálny ústavodarcu by totiž nepochybne explicitne
v ústave nezveril sudcom, národnej rade, prezidentovi a vláde právomoc
odvolávať nimi ustanoveného člena súdnej rady pred uplynutím jeho funkčného
obdobia, ak by im toto oprávnenie v skutočnosti nechcel priznať. Podľa názoru
väčšiny pléna ústavného súdu totiž právnym dôsledkom neustanovenia dôvodov
odvolávania členov súdnej rady je negácia explicitne vyjadrenej vôle
ústavodarcu priznať týmto subjektom právo odvolávať nimi ustanovených
členov súdnej rady.

Rovnako citovaná právna veta neobstojí ani vtedy, ak ju chceli kolegovia založiť
na myšlienkovvej konštrukcii, v zmysle ktorej sudcovia, národná rada, prezident a
vláda de facto nemôžu realizovať svoju ústavou zverenú právomoc odvolávať
nimi ustanovených členov súdnej rady preto, že „zákonodarcu o dôvodoch
odvolania mlčí“. Takáto interpretácia analyzovanej právnej vety z odôvodnenia
oponovaného uznesenia vo svojej podstate totiž stavia zákonodarcu nad
ústavodarcu, keďže je založená na konštrukcii, v zmysle ktorej dôsledkom
pasivity zákonodarcu (neustanovenie dôvodov odvolania v zákone) je negácia
vôle ústavodarcu, ktorú explicitne vyjadril v ústave.

Vedľajším produktom zjednocujúceho stanoviska väčšiny je aj z ústavného
hľadiska neakceptovateľná extenzívna interpretácia čl. 30 ods. 4 ústavy, podľa
ktorého „Občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným
verejným funkciám.“ Z konfrontácie citovaného článku ústavy s už citovaným
výrokom zjednocujúceho stanoviska („... lebo len tak sa zaručí jeho základné
právo podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky“) totiž možno vyvodit', že
väčšina pléna ústavného súdu priznala členom súdnej rady nielen právo
uchádzať sa za rovnakých podmienok o prístup k tejto verejnej funkcii, ale aj
právo na zotrvanie v tejto funkcii až do uplynutia päťročného funkčného
obdobia. Ústavný súd síce vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil názor, že
získaním verejnej funkcie sa „ústavné právo občanov na prístup k voleným a
iným verejným funkciám... nevyčerpáva“ (II. ÚS 48/97), ale tento právny názor
nemožno vnímať v takej extenzívnej (absolútnej) podobe, ako ho interpretuje
väčšina pléna ústavného súdu v oponovanom uznesení(!).

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	I. ÚS 215/2015 IV. ÚS 46/2011 I. ÚS 454/2012 PL. ÚS 10/05 PL. ÚS 2/2012 III. ÚS 62/2011 ÚS ČR: II. ÚS 53/06
súvisiace právne predpisy	zákon č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	Súdna rada Slovenskej republiky

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.